

# קטעים משיחת שופטים תנש"א

- 1 א. בשייכות עם הציווי בפרשתנו "שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך", ישנו היעוד של נביא הגאולה:  
2 "ואשיבה שופטיך כבראשונה ויועציך כבתחלה", וכפי שאומרים גם בתפלה בכל יום (מימי החול): "השיבה  
3 שופטינו כבראשונה ויועצינו כבתחלה".
- 4 וע"פ המדובר כמה פעמים ובפרט לאחרונה – בנוגע להכרזת והודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו: "לא לתר  
5 לתשובה (ובמילא) לא לתר לגאולה", שכבר סיימו את הכל, גם את "צחצוח הכפתורים", וצריך רק להיות  
6 "עמדו הכן כולכם" – וגם את זה כבר סיימו – לקבל פני משיח צדקנו תיכף ומיד ממש – מובן, שאוחזים עתה  
7 כבר בזמן של קיום היעוד "ואשיבה שופטיך גו' ויועציך"<sup>1</sup>, ויתירה מזה: כבתחילה: כבר ישנה ההתחלה בזה,  
8 כדלקמן.
- 9 ג. . . כיון שלעתיד לבוא יתבטלו מציאות הרע והיצר הרע, ולא יצטרכו לשוטרים שיכריחו את אנשי העם  
10 להשמע להוראות השופטים, כיון שכל האנשים יקיימו מעצמם את ההוראות. יצטרכו רק "שופטים", שיפסקו  
11 דינים וילמדו תורה ויורו את הוראות התורה והמצוות לבנ"י ("ילכו מחיל אל חיל" בקדושה גופא).
- 12 ה. עפ"ז יובן הטעם לכך שביעוד ניתוסף "ויועציך" (נוסף על "שופטיך"), כיון ששלימות הכח לכך שבגאולה  
13 יהיו בנ"י בשלימות ויקיימו את הוראות השופטים ללא צורך בשוטרים – הוא מזה שיהיו אז "שופטיך" וגם  
14 "ויועציך":
- 15 החילוק בפשטות בין שופט ויועץ הוא: שופט אינו בערך להנשפט, הוא נמצא שלא בערך למעלה ממנו – הן  
16 מצד ידיעתו והבנתו בדינים ומשפטים, והן מצד הביטול שצריך להיות להנשפט אל השופט בכדי לקבל את  
17 הדין (אפילו אם אין זה כרצונו של הנשפט); השופט פוסק את הדין ומשפט בדרך ציווי וגזירה (- מלמעלה  
18 למטה), והנשפט מוכרח לקבל זאת בקבלת עול (בין אם הוא מבין זאת ובין אם לאו).
- 19 משא"כ יועץ כשמו כן הוא – הוא נותן עצה טובה, בלשון חז"ל – "עצה טובה קמ"ל". שענין זה מורה שהיועץ  
20 (בתור יועץ) נמצא בערך להשומע ומקבל העצה, ולכן מדבר היועץ אליו (לא מלמעלה למטה בדרך ציווי  
21 וגזירה, אלא) כידיד טוב המדבר עמו שוה בשוה ונותן לו עצה טובה כיצד להתנהג, עצה שהוא (השומע) מבין  
22 ומונה אצלו והוא מרגיש שזהו ענין טוב עבורו (השומע).
- 23 ו. עפ"ז מובן גם הלשון "ויועציך" לשון נוכח, היועצים שלך – כיון שבעצה מודגש שזהו ענין שלך; והכוונה  
24 בזה היא, שע"י "ויועציך" ייעשו גם ה"שופטים" – "שופטיך" לשון נוכח, שהוראות השופטים (שהם מצ"ע  
25 שלא בערך הנשפט) יתקבלו אצלו באופן פנימי, כקבלת העצות.
- 26 ט. תורה ונבואה הם בכללות ע"ד החילוק בין "שופטיך" ו"ויועציך":
- 27 שופט ענינו הוא – לפסוק דיני התורה, שזה בא בדרך ציווי וגזירה. יועץ נותן עצה ש"מלובשת" בלבושים של  
28 שומע העצה, בהבנתו והשגתו – ע"ד ענין הנבואה (הקשורה עם כליות יועצות, בחי' נצח והוד), שהנביא  
29 (שאינו שופט) נותן עצה בנוגע להנהגה בעניני העולם ("דברים העתידים להיות בעולם"), "כגון, לכו למקום  
30 פלוני או אל תלכו עשו מלחמה היום או אל תעשו כו"ו.

<sup>1</sup> בהערה 8, ז"ל:

ראה פיה"מ להרמב"ם סנהדרין פ"א מ"ג, דמשמע שם ש"ואשיבה שופטים גו"ו הי' עוד "לפני בוא המשיח" וכהסיוס בכתוב זה "אחרי כן יקרא לך עיר הצדק גו'". וראה לקו"ש ח"ט ע' 105 הערה 74.

- 1 . הרמב"ם כותב באגרת תימן, שבשנה מסויימת (כפי שמחשב שם) "תחזור הנבואה לישראל", "ואין ספק  
2 שחזרת הנבואה היא הקדמת משיח (שנאמר ונבאו בניכם ובנותיכם וגו')".
- 3 ויש לומר שהביאור בזה מובן ע"פ המדובר לעיל בענין "ויועצין כבתחלה", שבכדי שיוכלו לקבל את הגילויים  
4 דימות המשיח, צריכה להיות התחלה בזה בהעבודה עתה – בזמן הזה – בבחי' "ויועצין" (ע"ד הנבואה),  
5 המשכה (עצה) שמתקבלת אצל האדם (באופן שיש לו שייכות לזה כבר "בתחלה"), וזה מאפשר לו לקבל  
6 באופן פנימי את גילוי האלקות בימות המשיח, הן ד"שופטיך" והן ד"וועצין". . ישנה המציאות גילוי  
7 הנבואה (אצל משיח עוד לפני הגאולה), כמעין והתחלת ("ויועצין כבתחלה") שלימות גילוי הנבואה לאחרי  
8 הגאולה. היינו, שאין זה חידוש שיתחדש רק לאחרי הגאולה, אלא שהתחלה בזה נפעלת עוד קודם בבחי'  
9 "ויועצין כבתחלה",
- 10 י. מהזמן שהתורה צוותה "שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך" ובמשך הדורות מאז, ובפרט הדורות  
11 (הקודמים) של הגלות – כיון שלא זכו והגאולה לא באה אז, ה"ז ראי' שעדיין לא סיימו את מעשינו ועבודתנו  
12 ועדיין נותר רושם מענין ד"חטאינו" (ש"מפני חטאינו גלינו מארצנו"), שבגלל ההעלם והסתר דעולם עדיין  
13 לא אחזו בשלימות בהמצב והזמן ד"שופטיך" ו(בפרט ד) "ויועצין", והיו זקוקים ל"שוטרים" (לכפות שיתנהגו  
14 ע"פ משפט השופטים).
- 15 אבל לאחרי הריבוי הכי מופלג ד"מעשינו ועבודתנו" במשך כל הדורות, מובן שמתקרבים יותר ויותר למצב  
16 זה.
- 17 ובמיוחד בדורות האחרונים, כאשר ניתוסף הענין גילוי פנימיות התורה, החל מה"מצוה לגלות זאת החכמה"  
18 בזמן האריז"ל, ואח"כ – "יפוצו מעינותיך חוצה" ע"י רבותינו נשיאנו – שעל ידם "תחזור נבואה לישראל"  
19 (בלשון הרמב"ם הנ"ל), "גלה סודו אל עבדיו הנביאים", הם הנם נביאי דורנו עד "נביא מקרבך גו' כמוני"  
20 (בהיותם אפשוטותא דמשה שבכל דרא ודרא), והם "שופטיך" ו"וועצין" דדורנו:
- 21 הן "שופטיך" – בהיותם נשיאינו, שנשיא (מלשון התנשאות) הוא למעלה שלא בערך מאלו שעליהם הוא נשיא  
22 (ע"ד מ"ש "ויגבה מכל העם משכמו ומעלה"), וגם רבותינו המלמדים תורה לכל העם – ע"ד "שופטיך"; והן  
23 "וועצין" – הנותנים עצות בעניני תורה ויראת שמים, עד גם עצות בענינים גשמיים (ענין הנביאים).
- 24 ובפרט ע"י הגילוי דתורת חסידות חב"ד, בהתלבשות בחכמה בינה ודעת בהבנה והשגה, באופן שזה מובן  
25 אפילו בשכל דנפש הבהמית – עכ"פ בבחי' "עצה טובה קמ"ל" – שמתקבלת בשכל ורגש האדם<sup>2</sup>, וע"י גילוי  
26 פנימיות התורה בחב"ד שבשכל ("ויועצין") – עד באופן ד"טועמי' חיים זכו" (שע"י הטעימה טועמים את  
27 עצם הדבר) – נעשה שער ("שעריך") והתחלה ("ויועצין כבתחלה") לגילוי פנימיות התורה לע"ל, וע"י  
28 הטעימה וההתחלה עכשיו – נעשים בני" וכל העולם כלי פנימי לגילוי פנימיות התורה שלאחרי זה ע"י משיח  
29 צדקנו.
- 30 ובכל זה גופא ניתוסף עוד יותר בדורנו זה – כאשר ישנה השלימות דיפוצו מעינותיך חוצה בכל קצוי תבל,  
31 ובאופן המובן בשכל בני אדם, אפילו של זה הנמצא בחוצה שאין חוצה הימנו. . וע"פ ההכרזה הנ"ל דכ"ק

<sup>2</sup> ע"י לקו"ש ח"ד ע' 1120 הע' 36:

עפ"י יש לבאר מאמר כ"ק אדמו"ר הצ"צ: אז דער זיידע וואלט זיין בזמן התנאים וואלט ער געווען א גרויסער תנא, און אז ער וואלט זיין בזמן הנביאים, וואלט ער זיין א גרויסער נביא, דער זיידע איז געווען א תנא און א נביא, נאר וויילע דער דור איז געווען ניט כדאי, דערפאר איז דאס געווען בהעלם". וכעין זה אמרו על ר' יהודא החסיד (הובא בספר מעשיות) ? ולכאורה הרי יתרה מזו אמרו"ל, שאין דור שאין בו כאברהם כו' כמשה (ב"ר פנ"ו, ז). ויש לומר, דבחי' האבות ומשה שישנן בכל דור ה"ז רק בהעלם ובאותם האנשים עצמם, אבל אינה מתגלית חוץ מהם. וכמו בר"י החסיד, דאף דכו"כ מהוראותיו נתקבלו בתפוצות ישראל, הרי זה רק בנוגע לעשי' בפועל, אבל טעמים ההוראות ובחי' הנבואה שלו נשארו בהעלם. משא"כ בבחי' של רבינו הזקן – היו בהתיישבות, והלביש את כל הבחי' שלו (גם הנעלות ביותר) בתורת החסידות חב"ד ובהשגה, וע"י לימוד תורת החסידות "לוקחים" כל בחי' אלו (ומ"ש "דערפאר איז דאס געווען בהעלם", י"ל הכוונה שאין הענינים כמו שהם בהפשטה כ"א שנתלבשו בתורת החסידות.

וע"י אג"ק ח"ד ע' קפ"א, וז"ל:

פשיטא דמורח ודאין הוא מדין מלך ולא מדין נביא דאין נביא שופט.

- 1 מו"ח אדמו"ר, שכבר סיימו את כל עניני העבודה, כולל העבודה דרבותינו נשיאינו כ"שופטיך" ו"יועציך" עד  
 2 היום הזה, ו"אכשור דרי" כפשוטו – מובן, שכבר הגיע הזמן ד"ואשיבה שופטיך כבראשונה ויועציך  
 3 כבתחלה" בתכלית השלימות (ואין צריכים לשוטרים, כיון שכבר הכל מבורר), לאחרי הטעמה וההתחלה בזה  
 4 ע"י רבותינו נשיאינו.
- 5 יא. מזה מובן הלימוד לכל או"א בעמדנו בשבת פרשת שופטים בדורנו זה ובפרט בזמן האחרון, הרגעים  
 6 האחרונים דהגלות – שצריכה להיות עבודה בהתאם מדה כנגד מדה למצב הגאולה:
- 7 לפרסם אצל עצמו ואצל כל אלו שאפשר להגיע אליהם – שצריכים לקבל על עצמם ולקחת על עצמם (ביתר  
 8 חוזק) את ההוראות והעצות ד"שופטיך" ו"יועציך" שבדורנו – "מאן מלכי רבנן" בכלל, ובפרט נשיא דורנו –  
 9 הבא בהמשך לרבותינו נשיאינו שלפניו – שופט דורנו ויועץ דורנו ונביא דורנו,
- 10 וכציווי התורה הנ"ל<sup>82</sup>: "נביא אקים להם מקרב אחיהם כמוך ונתתי דברי בפיו ודיבר אליהם את כל אשר  
 11 אצונו", "אליו תשמעון"<sup>72</sup>, וכפס"ד הרמב"ם הנ"ל, שאם יש לאחד המעלות והשלימויות שצריכות להיות  
 12 לנביא ומראה אותות ומופתים – כפי שראינו ורואים בהמשך קיום ברכותיו אצל נשיא דורנו – הרי "אין אנו  
 13 מאמינים בו מפני האות לבדו כו' אלא מפני המצוה שצוה משה בתורה ואמר אם נתן אות אליו תשמעון", עי"ז  
 14 ש"יאמר דברים העתידים להיות בעולם ויאמנו דבריו" (כפי שראו זאת אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר),
- 15 ויתירה מזה: "נביא שהעיד לו נביא אחר שהוא נביא – כפי שהוא בנוגע לנשיא דורנו, וזה נמשך בדור שלאחריו  
 16 ע"י תלמידיו כו' – הרי הוא בחזקת נביא ואין זה השני צריך חקירה"; וצריכים לציית לו תיכף ומיד עוד "קודם  
 17 שיעשה אות", ו"אסור לחשוב אחריו ולהרהר בנבואתו שמא אינו אמת ואסור לנסותו יותר מדי כו' שנאמר לא  
 18 תנסו את ה' אלקיכם כאשר נסיתם במסה כו' אלא מאחר שנודע שזה נביא יאמינו וידעו כי ה' בקרבם ולא  
 19 יהרהרו ולא יחשבו אחריו כו'", כיון שמאמינים בדברי הנביא, לא משום שאלו דבריו של הנביא, אלא משום  
 20 שאלו דברי הקב"ה ע"י נביא זה!
- 21 [אפילו לא דברי הקב"ה שנאמרו ע"י נביא שני, אבל לא נאמרו אליו].
- 22 ישנה ההוראה כנ"ל, שצריכים לפרסם לכל אנשי הדור, שזכינו שהקב"ה בחר ומינה בעל-בחירה, שמצד עצמו  
 23 הוא שלא בערך נעלה מאנשי הדור, שיהי' ה"שופטיך" ו"יועציך" ונביא הדור, שיורה הוראות ויתן עצות בנוגע  
 24 לעבודת כל בניו וכל האנשים דדור זה, בכל עניני תורה ומצוות, ובנוגע לחיי והנהגת היום יום הכללית, גם  
 25 ב"בכל דרכיך (דעהו)" ו"כל מעשיך (יהיו לשם שמים)",
- 26 עד – הנבואה העיקרית – הנבואה<sup>3</sup> ש"לא לתר לגאולה" ותיכף ומיד ממש "הנה זה (משיח) בא".
- 27 וביחד עם זכות זו – יש לכל אחד מאנשי דורנו האחריות לקבל על עצמו את ה"שופטיך" וה"יועציך", ולציית  
 28 להוראות ועצות הטובות שלו – ובלשון רבים ("שופטיך" ו"יועציך")<sup>4</sup>, ריבוי משפטים וריבוי עצות, נוסף על  
 29 כך שזה בא (ומיוסד על ההוראות והעצות) מ"שופטיך" ו"יועציך", "מאן מלכי רבנן", ורבותינו נשיאינו  
 30 בדורות שלפני זה – שאז יש לזה גם התוקף המובן לכל א' בבחי' עצה טובה (לא רק בדרך ציווי), שאפילו אם  
 31 הוא אוחד מעצמו (ואפילו אם יש לו ע"פ תורה וש"ע ממה לאחוז מעצמו), הרי יחיד ורבים הלכה כרבים –  
 32 כדעת ה"שופטיך" ו"יועציך" – רבים.
- 33 וע"י הקבלה וקיום ההוראות ד"שופטיך" ו"יועציך" שבדורנו – נעשה עי"ז גופא מעין והתחלת קיום  
 34 התפלה "השיבה שופטינו כבראשונה ויועצינו כבתחלה" בגאולה האמיתית והשלימה (כנ"ל), במכ"ש<sup>5</sup> מזה

<sup>3</sup> בהע' 116, ז"ל:

לא רק בתור חכם ושופט אלא בתור נביא, שזהו בודאות – ראה מאמרי אדה"ז הקצרים ע' שנה-1.

<sup>4</sup> המשך הקטע בא לתרץ השאלה שאיך אפשר לייחס הכול לנשיא דורנו כשלשון הכתוב הוא "שופטיך" ו"יועציך" לשון רבים. ולהעיר, שתירוץ שלהלן (שכל ענין ה"רבים" – עד הכוח של "אחרי רבים להטות" – מיוצג ע"י משיח) מתאים לכאורה למ"ש בשיחה דש"פ ראה החזרת הסנהדרין (שע"פ פיה"מ להרמב"ם יהי' לפני ביאת המשיח) יהי' ע"י משיח צדקנו.

<sup>5</sup> לכאורה הכוונה כמ"ש בהמשך "עאכור" שזה כבר גם בדיבור

1 ש"סוף מעשה במחשבה תחלה", עאכו"כ שזה כבר גם בדיבור ("ניב שפתיים", ענין הנבואה), כנהוג לאחרונה  
2 לבטא את הדברים בדיבור, כולל ובמיוחד – שהנה הנה באה הגאולה.

3 – ועפ"ז ישנו גם מענה על השאלה ששואלים על כך שמדברים לאחרונה שהגאולה באה תיכף ומיד ממש –  
4 לכאורה: כיצד זה יכול לעבור ולהצליח בצורה חלקה כל כך; כיצד יגיבו בני הבית על זה, ומה יאמר העולם  
5 על כך? ! והמענה הוא, שאילו עניני הגאולה היו חידוש, אולי הי' מקום לשאלה; אבל היות והגאולה אינה  
6 חידוש דבר, אלא כל עניני הגאולה התחילו כבר ("כבתחלה") וכבר נמשכו ונתקבלו בעולם הזה הגשמי  
7 התחתון שאין תחתון למטה ממנו (בבחי' "ויועצין כבתחלה") – לא יהי' פלא כאשר הגאולה באה תיכף ומיד  
8 ממש!<sup>6</sup>

9 יב. ובפשטות:

10 שיהי' "שופטים תתן לך בכל שעריך", שכל ז' שערי האדם, ב' העינים וב' האזנים, ב' נחירי האף שלו ופיו –  
11 יונהגו ע"פ הוראות תורתנו הקדושה כפי שנמסרו ע"י "מאן מלכי רבנן" בכלל, ובפרט ע"י "שופט" ו"יועץ"  
12 הדור – נשיא דורנו. . . שכל ה"שערים" (אברים גשמיים) שלו מונהגים ע"י ג' המוחין שלו ("שופטיך"),  
13 ומדותיו שבלב ("ויועצין"), שכל ומדות דנפשו האלקית, הלומדת ומבינה את הוראות התורה. . . ובאופן –  
14 שכל הפרטים ופרטי פרטים דחיי היהודי חדורים ומונהגים ע"פ הוראות ה"שופט" וה"יועץ" שלו – נשמתו.

15 . . . כאו"א מישראל, אנשים נשים וטף, מקבלים על עצמם ומקיימים את הוראות שופט ויועץ הדור. ומשפיעים  
16 כך על אשתו ובני ביתו, עד על כל אלו שיכול להגיע אליהם. עד גם בכללות העולם – כך שכל העולם, גם  
17 עולם מלשון העלם והסתר, עם כל פרטיו ופרטי פרטיו נעשה רשות היחיד חדור בנקודה האחת והיחידה  
18 דיחידו של עולם (מלשון העלם למעליותא, מבחי' "ישת חושך סתרו"), כפי שמגלה את עצמו "בקרבונו" ע"י  
19 "נביא אקים להם גר' כמורך", נשיא הדור ש"הוא הכל", "צדיק יסוד עולם",

20 ע"ד אבן השתי' – שנמצאת במקום מסויים בעולם הזה הגשמי, וקיימת תמיד בלי שינויים (אפילו לא השינוי  
21 דגניזה, כהארון שנגזג וכיו"ב), ע"ד שופט ונביא שקיים (נצחי) בכל דור (כסימן לגילוי אלקות בעולם באופן  
22 תמידי) – שממנה הושתת כל העולם כולו. אבן השתי'. היו"ד מורה על נקודת הביטול (קבלת עול) – ע"ד  
23 הענין ד"שופטיך", וה"שתה" מורה על התפשטות – כנראה בצורת האותיות ש, ת וה' – ע"ד הענין ד"יועצין".

24 ובהדגשה יתירה בשנה זו – הי' תהא שנת אראנו נפלאות, שכוללת בתוכה את רוב האותיות ד"שתי-ה",  
25 ובמקום היו"ד (ה'שית)<sup>7</sup> בא הנ"א; והכנה לשנה הבאה – הי' תהא שנת נפלאות בינה, עם המעלה דבינה  
26 (בחי' "ויועצין" בערך לנקודת החכמה), ששרשה הוא למעלה מחכמה (ראי', אראנו).

## ביאור:

27 (לעיל אות י"א): ביחד עם זכות זו – יש לכל אחד מאנשי דורנו האחריות לקבל על עצמו את ה"שופטיך" וה"יועצין", ולציית  
28 להוראות ועצות הטובות שלו – ובלשון רבים ("שופטיך" ו"יועצין"), ריבוי משפטים וריבוי עצות, נוסף על כך שזה בא (ומיוסד  
29 על ההוראות והעצות) מ"שופטיך" ו"יועצין", "מאן מלכי רבנן", ורבותינו נשיאינו בדורות שלפני זה – שאז יש לזה גם התוקף  
30 המובן לכל א' בבחי' עצה טובה (לא רק בדרך ציווי), שאפילו אם הוא אוחד מעצמו (ואפילו אם יש לו ע"פ תורה וש"ע ממה  
31 לאחדו מעצמו), הרי יחיד ורבים הלכה כרבים – כדעת ה"שופטיך" ו"יועצין" – רבים.

(ביאור: א) עי' קנ" תורה חדשה אות ה', ד"ל:

32 ההתגלות ד"תורה חדשה מאתי תצא", ע"י משיח" ש"נביא גדול הוא", היא חלק ובכלל התורה שניתנה למשה מסיני, ש"אין לה לא שינוי  
33 כו' לא בשמים היא", ו"אין נביא רשאי לחדש דבר":

<sup>6</sup> לכאורה י"ל עפ"ז, כשתתגלה הגאולה בפועל, ההפתעה היחידה תהי' איך זה שלא הבנו עד עכשיו שהיא יכולה להתגלות.

<sup>7</sup> הע' 133:

ולהעיר שבשנת ה'שית (שנת הסתלקות כ"ק מו"ח אדמו"ר) התחילה תקופה חדשה בפעולתו ועבודתו כו'. ובפרט לאחרי שעברו יותר מארבעים שנה מאז, כאשר ניתן לבניי"ל לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע" (תבוא כט, ג).

1 . . המלך המשיח (ש"בעל חכמה יהי יתר משלמה") יבאר וילמד ה"חידוש תורה" ב"בית דין הגדול שבירושלים" באופן שיתקבל אצלם  
 2 בהבנה והשגה בשכלם של הסנהדרין (ע"פ כללי התורה), וכיון ש"הם עיקר תורה שבעל פה והם עמודי ההוראה ומהם חק ומשפט יוצא לכל  
 3 ישראל", יהי גם ה"חידוש תורה (ש)מאתי תצא" כ"דברים שלמדו אותם מפי השמועה" . . דברים שלמדו מפי דעתם באחת מן המדות  
 4 שהתורה נדרשת בהן ונראה בעיניהם שדבר זה כך הוא".

ושם אות ז', ז"ל:

5 איתא בגמרא "שלש שנים נחלקו ב"ש וב"ה, הללו אומרים הלכה כמותנו והללו אומרים הלכה כמותנו, יצאה בת קול ואמרה אלו ואלו דברי  
 6 אלקים חיים הן והלכה כב"ה".

7 ואף ש"אין משגיחין בבת קול", כיון שהתורה "לא בשמים היא" – הרי, ההלכה כב"ה היא מפני ש"ב"ה הוּו רובא, ולא הוצרכו בת קול אלא  
 8 משום דב"ש הוּו חריפי טפי" ("מחדדי טפי"),

9 כלומר, כשה"בת קול" באה לחלוק על דברי תורה, "אין משגיחין בבת קול" כיון שהתורה "לא בשמים היא", אבל כשה"בת קול" באה להכריע  
 10 במקום של ספק, ככפולוגתא דב"ש וב"ה, שע"פ הכלל ד"אחרי רבים להטות", צ"ל הלכה כב"ה שהם הרוב, אלא שנסתפקו בדבר מפני שב"ש  
 11 היו חריפים יותר מב"ה, סומכים על ה"בת קול" כיון שאין זה נגד כללי התורה.

וממשיך:

12 לעתיד לבוא תהי' הלכה כב"ש. ויש לומר הביאור בזה . . (שם אות י"ג): שישתנה שיקול הדעת בטבע השכל דחכמי ישראל בהתאם לשינוי  
 13 מצב העולם בימות המשיח (ע"פ הכלל ש"אין לו לדיין אלא מה שעניו רואות") כדעת ב"ש – כי, לאחרי שיושלם בירור הטוב מן הרע, יהיו  
 14 כולם כמעמד ומצב ד"השם אורחותיו", לדקדק ולשקול דרכיהם בתכלית הזהירות גם מרע הנעלם (כהעלם ובכח) . . וענין זה יהי' ע"י התגלות  
 15 דרגא עלית יותר בתורה ("מחדדי טפי") אצל כל בני" – "תורה חדשה מאתי תצא", טעמי וסודות התורה.

ועי' התוועדיות ה'תשמ"ה ח"א ע' 634 בביאור מאחז"ל (נגעים, ספ"ט. פי"א מ"ז) "חכם גדול אתה שקיימת דברי חכמים". ועי' לקו"ש חכ"א ע' 112 העי'  
 33 ז"ל:

16 בכללים שבסו"ס גט פשוט, כלל א', דכאשר ב"ד פוסק הלכה, "כיון דאמרה תורה אחרי רבים להטות, מיעוט הדיינים הם מבטלים דעתם מפני  
 17 סברת הרוב . . ומצטרפים עם הרוב", ע"ש (שלכן אין הסנה' (הב"ד) חסר, הפסק הוא של כל הב"ד).

18 ויומתק יותר ע"פ המבואר בפנים שגם בשכלם והבנתם של המיעוט "מונח" כפי ההלכה – דאל"כ אינו מובן: הרי פסק הלכה צ"ל ע"פ הכרעת  
 19 השכל, ואיך אפ"ל שהמיעוט מצטרף עם הרוב לפסוק ההלכה כמותם? וע"פ המבואר בפנים מובן, כי בידעו שאמר תורה אחרי רבים להטות,  
 20 יתבונן ויתעמק עוה"פ ועוה"פ (והתורה על הרוב תדבר שסו"ס) הכרעת השכל דהמיעוט תשתנה ונעשים כפי פסק ההלכה. ולהעיר ממחז"ל  
 21 "חכם גדול אתה שקיימת דברי חכמים".

(ב) עי' הערת הרבי בספר המאמרים תש"ט ע' 183 על המובא בדא"ח וכן פסק הרמב"ם (הל' תשובה פ"ז ה"ד) כדעת ר' אבואה (ושלא כר' יוחנן, ברכות  
 ל"ד ע"ב) שבמקום שבע"ת עומדים צדיקים גמורים אין יכולים לעמוד שם, והקשו המפרשים ע"ז הרי במחלוקת היא שנוי' וגם אין הלכה כתלמיד במקום  
 הרב. ומביא הרבי שם ג' תירוצים, ודוחה אותם. ואח"כ כותב, וז"ל:

22 ומה שנלפע"ד בזה הוא ע"פ הידוע בכללי הש"ס בבלי נגד הירושלמי המדרשים וכו'. ובמה דברים כשברור הדבר בבלי, אבל  
 23 מחלוקת או ספק בבלי ופסק בירושלמי וכו' כמה דעות יש דהולכים אחרי הבירור. – והנה גם בנדו"ד כן הוא, דבש"ס נשאר במחלוקת אבל  
 24 בזהר נקט בפשיטות כדעת ר' אבואה דבמקום שבע"ת כו' (זח"ל א"א. א. קטט, ב. זח"ב קו, א). ולכן כן פסקינן.

ובשו"ע אדה"ז סי' כ"ה סעיף כ"ח (מהמג"א ס"ק כ'), ז"ל:

25 כל דברי שבעלי הקבלה והזוהר חולקים עם הגמרא או הפוסקים הנמשכים אחר הגמרא, הלך אחר הגמרא או הפוסקים הנמשכים אחר, ומ"מ  
 26 אם בעלי הקבל מחמירים יש להחמיר ג"כ, אבל אין אנו יכולים לכוף את הצבור להחמיר, וכן כל דבר שלא הוזכר כלל בגמרא ופוסקים אע"פ  
 27 שנוכר בקבלה אין אנו יכולים לכוף את הצבור לנהוג כן.

ובשער הכולל פ"א סק"א (הובא בלקו"ש ח"ג ע' 98), ז"ל:

28 מפי הרה"ג החסיד המפורסם ר' הלל פאריטשער זי"ע אשר פעם אחד שאלו את אדמו"ר הזקן איך לנהוג בדבר שהמקובלים מחולקים עם  
 29 הפוסקים, והשיב אדמו"ר מסתמא יש לנהוג כהמקובלים. ושאלו אותו הלא הוא בעצמו בשו"ע שלו כתב שיש לילך אחר הפוסקים, והשיב כן  
 30 כותבים הפוסקים (ובשו"ע נמשך אחר הפוסקים) אבל המקובלים כותבים לילך אחר המקובלים נגד הפוסקים שהכריעו נגד המקובלים.

ומסיים בשער הכולל שם:

31 ומובן שאין לומר שהמקובלים יהיו נגד התלמוד (או הפוסקים שלמדו דבריהם מן הגמ', שבזה כל ישראל שווים, כמבואר בשו"ע סימן ס"ח).

ומציין שם לשע"ת סי' כ"ה ס"ק י"ד בשם הח"צ מתשובת הרדב"ז, וז"ל:

32 דדין שאינו מוזכר בהיפך בש"ס ופוסקים יש לילך אחר דברי הקבלה וגם במקום שיש פלוגתא בין הפוסקים דברי קבלה יכריע.

[ולהעיר דדברי הח"צ פשוט שאינם במקרה כשע"פ כללי הפוסקים יש לפסוק כדעה שנגד הקבלה וכפי שהוא בנידון הרבי הנ"ל שיש לפסוק כר' יוחנן  
 ולא כרב אבואה. ועי' שו"ת הרב (סגל, כפר חב"ד, תשס"ה) סימן ב'].